

מה לג'ספר ג'ונס ולמתבן בכפר יהושע?

על עבודתה השיתופית של עידית לבבי גבאי 'מתבן 1' בבית חנקין בכפר יהושע.

ד"ר יעל גילעת

'According to What?' הוא שמה של יצירה של ג'ספר ג'ונס מ-1964, קולאז' גדול ממדים שבו אָתְגַר האמן את מדיום הציור ושאל על טיבו, על גבולותיו ועל אופיו כמעשה-דימוי. ביצירתו של ג'ונס מופיע הטקסט במעין אגביות נעדרת הוד, טיפוסית לאמן התר אחר הבנאליות של מה שהפך לאיקוני. הטקסט של ג'ונס מצוטט בצורה של דורית רינגרט השותפה בפרויקט. כפרפרזה לציטוט זה ניתן אפוא לשאול לאילו שדות-תוכן מתייחסת יצירתה של עידית לבבי גבאי 'מתבן 1' ומה מבקשת האמנית לבדוק באמצעותה ביחס לציור כדימוי-מעשה.

היצירה 'מתבן 1' מורכבת מ-70 בדי ציור, שבהם מופיעות חבילות קש מצוירות, שנוצרו על ידי 72 (מ)ציירים ו(מ)ציירות על פי הזמנתה של האמנית, ולפי הוראות ביצוע מדויקות שמסרה להם. למכלול ציורי זה הוסיפה האמנית אלמנטים אישיים וטקסיים משלה. באורח דומה לזה שערימת חבילות תָבֵן מייצרת מֵתָבֵן, מהציורים האישיים של 'אנסמבלי' המשתתפים נוצר ציור מונומנטלי, השואל בתורו על הציור כמעשה-דימוי קולקטיבי ואישי, מוחשי ואשלייתי, אגבי ואיקוני בעת ובעונה אחת. בדי הציור המתוחים, השטוחים והאחידים בגודלם, מגלמים גרסאות ופרשנויות שונות לאותו צילום פרונטלי של גבעולי הדגן המעוכים שנכרכו יחד לחבילה מהודקת, צילום שנבחר על ידי האמנית לשמש דימוי מוביל, גָּנְרִי. הציורים הוצבו על הקיר זה על גבי זה, באופן שאינו מחקה בנייה בלבנים אלא עומד בין תליית אוסף צפוף לקיר עיטורי. במרכז "כותל-המתבן" הזה עומדים שני דימויים המזוהים זה מכבר עם יצירתה של עידית לבבי גבאי: האחד, מעל, מוט תכלת-שמיים חלק, הסוגר כבריח את השמש המקופלת על מוט נוסף, מדמם ומצולק, מעין שארית אור שהפכה לעור. והשני, בתחתית, מזבח המגבות. "כותל החציר" וה"מזבחות" עלו מן הסתם גם בדמיונם של מבקרים שהניחו פתקים בין רווחי הציורים ובפעולה זו העניקו ל'מתבן' משמעות פולחנית.

הפרויקט הייחודי הזה מוצג בבית חנקין, המרכז ההמוזיאלי רב-תחומי בכפר יהושע, בתערוכה בשם 'גִּדְיֵשׁ', באוצרות משותפת של נטע הבר ולבבי גבאי. התערוכה כוללת גם יצירות מאת אלי שמיר, אפרת נתן ואברהם אילת. ה'מתבן' מתפרש על הקיר שמול פתח הגלריה, כך שעם הכניסה הוא נצפה מרחוק בשלמותו כקיר, חומה או כותל, בגווני הנעים בין חום דשן לצהבהב יבש, מעין כותל בנוי לבני אדוֹפָה לא מהודק, שהתבן רב בו על המוץ. קשה עד כמעט בלתי אפשרי לקרוא את היצירה במנותק מהתערוכה ומהגלריה שבה היא מוצגת, המייצרות הקשר רליגיוזי ל"דת העבודה", לאתוס החקלאי ולזה השיתופי-ציוני. אך בה בעת אין זו מחווה נוסטלגית, אלא דומה שכאן נערך להם טקס אשכבה הנע בין האירוני, הביקורתי לבין האֶבֶל המפוקח. למרות הקושי הזה, ראוי להתייחס ל'מתבן 1' בזיקה לכלל יצירתה של עידית לבבי גבאי ולשאלות שהיא מעלה לאורך השנים ביחס לציור כמעשה-דימוי, לזהות המורכבת שלה כאמנית-מורה, וליחסים בין היחיד לכלל באתוס השיתופי מזה, וביומיום הקולקטיבי מזה. כל אלה באים לדי ביטוי במהלך

שהוליד את הפרויקט, בפרקטיקות שנקטו על ידי האמנית ועל ידי המשתתפים ובשיח שעורר, הן במעגל היוצרים והן במעגל הצופים.

עידית לבבי גבאי, ילידת קיבוץ מרחביה, חיה ויוצרת בקריית טבעון, מורה לדורות רבים של אמנים-מורים ואמניות-מורות במכללת אורנים ופעילה במיזמים תרבותיים-קהילתיים ביישוב מגוריה, בעמק ובצפון. כך נוצרו סביבה מעגלי שיח ופעולה רחבים ולא היררכיים של יוצרים ויוצרות, חלקם בראשית הדרך וחלקם כבר מוכרים/ות ומוערכים/ות. זהו מערך ריזומאטי ומתפשט, הבונה תרבות כמעשה בעל קריטיות קיומית. זו גם פרקטיקה רב-מרחבית, העמלה על בירור הזיקות בין מרכז ושוליים בחיים ובאמנות, ובייחוד בין היחיד(ה) לכלל, בתוך המתח שבין המרכז למרחבים הכפופים לו. הפילוסוף הצרפתי ז'אק רנסייר מציין בספרו **חלוקת החושי** ש"חלוקה זו מקבעת בו זמנית דבר-מה משותף וחלקים יוצאים מן הכלל... הקצאת מרחבים, צורות פעולה, מאפייני השתתפות [שיקבעו מי] לוקח חלק ועל בסיס מה..."¹ ניתן לומר שמרחב הפעולה ואופני פעולה הייחודים לעידית לבבי גבאי מייצגים פרסונה אמנותית שזקוקה לשיתוף בין המרחבים על מנת לחולל ביו-ספירה תרבותית הוליסטית, הרחק מהמרכז הקאנוני.

במובן זה מבקש ה'**מתבן'** לממש את המהלך המתמשך של בניית תרבות באורח ריזומאטי, כשורשי צמח מתפשט: הבדים ובתוכם דימויי הגבעולים, חסרי המרכז, נערמים ברגיסטרים בתוך כל בד ועל הקיר כמכלול. בדומה לקציר הדגנים הם עוברים שלבים שונים של איסוף, דחיסה ואחסון למען משימה עתידית, שבחלקאות תשתלב במחזוריות הטבע המתורבת, וביצירה – במחזור הציורים השלם. עם זאת, המתח בין מרכז לשוליים, בין הרכיבים הבודדים לאלומה, קיים ונוכח. לבבי גבאי לא נותרת מאחורי היצירה אלא ממקמת את עצמה במרכז ונושאת את האטריות שלה בצורה גלויה כמעין חתימה-החתמה ולקיימת אחריות על היצירה השלימה. נראה שמתפקידם של אותם דימויים חריגים להצביע גם על המתח בין הקודש לחול, בין התבן למוץ. במקביל מבקשת לבבי גבאי מכל אחד ואחת שיבחנו כיצד והיכן ימקמו את ה"מטמון האישי" שלהם בתוך חבילת הקש הפרטית-קולקטיבית. כל אחת ואחד מתמודד/ת בנפרד עם שאלות מרכז ושוליים, אישי וכללי: ציות להוראות או "ביטוי אישי"? ציות לסמכות של האמנית-מורה? ציות לכללי המדיום? האם יש היתכנות להשתתפות מורדת בשיח כזה, הן השיתופי והן האמנותי, ללא קבלת תנאי החוזה? האם יש אפשרות של למידה ללא ערעור ביקורתי על תנאי ייצור הידע? ההסכמה של המשתתפים/ות בציור-מעשה זה העניק חופש פעולה תחום, שהעצים שאלות על המדיום, ובמקום לפתור אותן על ידי "הוראות" העלה אותן בחריפות על פני שטח הציור. האם היה זה עוד תרגיל מתוך המרחב של האמנית-מורה, או מעשה של הרחבת חקר, אופנים ותכנים, מתוך הסטודיו והמרחב האישי של האמנית? יצירת מרחב שאינו נפרד אלא זורם, נזיל ולא ממושמע לחלוקת החושי?

דומה שהעבודה הנוכחית מציינת שלב חדש ונוסף ביצירתה של לבבי גבאי. בעבודותיה המוקדמות היה העולם החקלאי מאוכלס בחלקי מכוונות וכלים, ממטרות ופסי מתכת, קפיצי מיטה ועוד חפצים 'נתונים', והיה מוטציה אלימה ועליזה של מה שנחלם כאוטופיה. עבודות אלה היו, באורח אינטואיטיבי, מעין 'מחזור גירוש', גרסה מקומית וחילונית למחזוריים דתיים בנושא הגירוש מגן העדן. מיצבי קיר אז, כמו זה הנוכחי, נבנו במבניות הרלדית והשרו אווירה של איקוונות דתיות

¹ ראו: ז'אק רנסייר **חלוקת החושי: האסתטי והפוליטי** (תרגום שי רז'נסקי), רסלינג, תל אביב 2008, עמ' 50.

כגון ביצירתה 'ממטרה ושמש' (1984); או מזבחות ועליהם מנחות (offerings), דוגמת עבודתה המשעשעת והכואבת כאחת 'תנור בחורף – מאוורר בקיץ' (1987). אחר כך החל להתפתח הפרויקט 'מאה מגבות מטבח', שהד ממנו ישנו גם בקיר 'מתבן 1'. אותו פרויקט נולד בנדר שהיה פשוט באמירתו ולא ברור בכוונותיו: לצייר מאה מגבות מטבח. המשכו של הפרויקט במיצבי מגבות שונים התלויות על קולב ובציורים שבהם הופיעו הדימויים, ספק מגבות ספק טליתות. ייתכן שבפעולה אמנותית מעין זו, המתחילה מנדר, ממילה המגייסת את הרצון האישי, ואחר כך פונה לאחרים ואוספת מגבות לא לה, שואלת לבבי גבאי פעם נוספת על אודות הגוף והאינטימיות בתוך החוויה השיתופית. תהליכי טרנספורמציה התחדשו בממד הדימוי ביצירתה, המגבות התפרקו לחבלים, המשבצות למרצפות, הקולב לפנים, חבילות קש לזרים, גרעיני החיטה והזרעים הפכו לכפתורים, והקו המרוסק לצלקת ולחתימה. וכל אלה היו לאטריבוטים שאיתם היא מגיעה ליצירה החדשה, 'מתבן 1', שאינה איסוף של חפצי זיכרון ולא עיבוד אישי של דימויים אוטו-אתנוגרפיים, אלא ניסוי חברתי אמנותי מורכב, החוקר מרחבים נזילים בין אמנות, קהילה ותרבות, בייחוד ביחס למדיום הציור ולפרקטיקה השיתופית.

הטרנספורמציה שהחציר והקש עוברים מתוצר חקלאי מני רבים לרכיב תרבותי, משם לתפאורה של טקסים של "דת העבודה" ולאחר מכן לקישוט באירועים באולמות שמחה, מוצא הד אירוני בהפיכתו לתצלום, למזכרת, למשחק "הטמנה" של מחט (אישית) בערימת שחת (קולקטיבית). בדומה לאיקונות תרבותיות שגיספר ג'ונס בחר כדי לדבר דרכם על ציור בלי להידרש להמצאת הדימוי ה"מטפיזי", נראה שהיצירה 'מתבן 1' מצליחה להתגבר על המשקל האידיאי המועמס עליה ולנסח שאלה רלוונטיות, ציורית, על האופציה השיתופית העכשווית בציור-מעשה.